

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach w składzie orzekającym:

Przewodnicząca składu: Róża Kowalkowska-Zmarzlik/sprawozdawca/

**Członkowie składu : Dorota Suchogórksa
Irena Bałchanowska - Janus**

po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 03.08.2026 r. sprawy z odwołania wniesionego przez Stecol Corporation, ul. Haitai Fazhan Wudao nr 2, Strefa Rozwoju Zaawansowanych Technologii Binhai, 300392 Tianjin, Chiny działającej poprzez Stecol Corporation Sp. z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w Warszawie, reprezentowanej przez pełnomocnika - Pana [REDAKTOWANO] prowadzącego działalność gospodarczą pn. Zakład Naukowo-Badawczy ECO-HERA, od decyzji Wójta Gminy Smyków znak: OŚ.R6220.02.2026.05 z dnia 20.03.2026 r. w sprawie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia pod nazwą „Posadowienie wytwórni mas bitumicznych dla kontraktu S74 na działce Nr 1050, obręb Miedzierza, gmina Smyków, powiat konecki, województwo świętokrzyskie”,

– na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r.-Kodeks postępowania administracyjnego /j.t.Dz. U. z 2025 r. poz.1691./:

- uchyla zaskarżoną ww. decyzję organu I instancji w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

Wójt Gminy Smyków, po rozpatrzeniu wniosku Stecol Corporation z siedzibą w Chinach, działającej poprzez Stecol Corporation Sp. z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w Warszawie, reprezentowanej przez pełnomocnika - Pana [REDAKTOWANO] oraz po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniająco-dowodowego, decyzją z dnia 20.03.2026 r. znak: OŚ.R6220.02.2026.05 odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowań dla realizacji ww. przedsięwzięcia. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ, jako podstawę odmowy wskazał niezgodność planowanej inwestycji z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (MPZP).

Od ww. decyzji odwołanie złożyła spółka Stecol Corporation z siedzibą w Chinach, działająca poprzez Stecol Corporation Sp. z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w Warszawie, reprezentowana przez pełnomocnika - Pana [REDAKTOWANO]

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono naruszenie art. 59a ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej jako: ustawa ooś), poprzez całkowicie błędne przyjęcie, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z ustaleniami Miejsowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego (dalej jako: MPZP).

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik podniósł, że wskazana przez organ I instancji niezgodność inwestycji z zapisami MPZP opiera się na trzech błędnych przesłankach:

1. Kwestia zakazu lokalizacji obiektów i instalacji do wytwarzania odpadów (§ 30 ust. 3 MPZP):

Zgodnie z zapisami planu, na terenach oznaczonych symbolem AG10 wyklucza się lokalizację obiektów i instalacji do wytwarzania, przetwarzania bądź składowania odpadów oraz paliw płynnych. Analizując ten zapis, pełnomocnik zauważył, że nie istnieją „instalacje do wytwarzania odpadów” jako cel sam w sobie. Odpady są jedynie produktem ubocznym powstającym w związku z eksploatacją danej instalacji. Tym samym planowana Wytwórnia Mas Bitumicznych (WMB) nie stanowi instalacji ani obiektu przeznaczonego do wytwarzania odpadów. Powstające w związku z jej działalnością odpady zostały szczegółowo opisane w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia (KIP). Będą one czasowo magazynowane w miejscu ich wytworzenia (a nie składowane) do momentu przekazania ich kolejnemu uprawnionemu podmiotowi.

2. Błędne utożsamienie magazynowania ze składowaniem odpadów oraz paliw (§ 30 ust. 3 MPZP):

Pełnomocnik strony odwołującej wyjaśnił, że z treści KIP wprost wynika, iż w ramach przedsięwzięcia przewidziano wyłącznie czasowe magazynowanie destruktu asfaltowego oraz pyłów z odpylania, co nie jest tożsame z ich składowaniem. Dodatkowo wskazał, że organ I instancji błędnie zakwalifikował projektowany zbiornik na olej opałowy jako instalację do składowania paliw płynnych, podczas gdy służy on do ich magazynowania na potrzeby własne, czego zapisy MPZP nie zabraniają. Powołując się na przepisy ustawy o odpadach, odwołujący podkreślił różnicę między oboma pojęciami: magazynowanie ma charakter tymczasowy i jest ograniczone w czasie (i taki proces będzie tu realizowany), natomiast składowanie to proces docelowy i długoterminowy, który w ramach planowanej inwestycji w ogóle nie będzie miał miejsca.

3. Brak wyraźnego wskazania w MPZP instalacji do produkcji mas bitumicznych:

Wójt Gminy Smyków w uzasadnieniu swojej decyzji wskazał, że MPZP dla działki nr 1050 w obrębie 0005 Miedziera zakłada przeznaczenie terenu pod aktywność gospodarczą (AG10), jednak plan nie wymienia wprost możliwości realizacji instalacji do produkcji mieszanki mineralno-asfaltowej. Ustosunkowując się do tego argumentu, skarżący podkreślił, że organ I instancji powołał się na wyroki sądów administracyjnych, których kontekst jest zupełnie inny i kompletnie nie związany z analizą sprawy. W MPZP dla Gminy Smyków dla terenów AG10 (a w szczególności dla działki nr 1050) nie sformułowano katalogu celów dopuszczalnych, a wprowadzono jedynie konkretne wykluczenia, wśród których nie ma produkcji mas bitumicznych.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, pełnomocnik strony odwołującej wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Kolegium, po wstępnym zapoznaniu się z przedłożonym materiałem dowodowym, na podstawie art. 136 k.p.a., zwróciło się do Wójta Gminy Smyków, pismem z dnia 25 czerwca 2026 r. o uzupełnienie akt sprawy, poprzez:

- 1) wyczerpujące odniesienie się do zarzutów odwołania wraz z ewentualnym przedłożeniem dokumentów i innych dowodów potwierdzających przedstawione stanowisko,
- 2) przedłożenie wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z zaznaczeniem i opisaniem granic terenu inwestycyjnego, a także z oznaczeniem jednostek funkcjonalno-przestrzennych i granic terenów o poszczególnych funkcjach, w szczególności granic i powierzchni terenów aktywności gospodarczej (AG), terenów rolnych oraz innych terenów występujących w obszarze objętym analizą i na terenie planowanego przedsięwzięcia.

W dniu 10.07.2026 r. do Kolegium wpłynęło pismo, w którym Wójt Gminy Smyków przedstawił stanowisko do zarzutów odwołania oraz przedłożył wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wyjaśnił, że podtrzymuje rozstrzygnięcie zawarte w decyzji oraz wskazał, że zarzuty odwołania nie podważają zasadniczej podstawy odmowy, tj. braku możliwości pozytywnego stwierdzenia zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Organ I instancji wyjaśnił, że planowana na działce nr 1050 w obrębie Miedzierza, wytwórnia mas bitumicznych stanowi nierozzerwalny kompleks technologiczny o charakterze produkcyjno-przemysłowym, którego ocena zgodności z planem musi być dokonywana w sposób całościowy, a nie poprzez analizę pojedynczych, odizolowanych urządzeń. Choć teren inwestycji znajduje się częściowo w obszarze aktywności gospodarczej (AG.10), to treść § 30 ust. 3 MPZP wprowadza tam kategorię zakaz lokalizacji obiektów służących do wytwarzania, przetwarzania lub składowania odpadów oraz paliw płynnych, z którymi planowana inwestycja wprost koliduje. Organ odrzucił argumentację inwestora opartą na dosłownym, słownikowym brzmieniu pojęć „magazynowanie” i „składowanie” paliw na potrzeby własne. Powołując się na celowościową wykładnię planu miejscowego, Wójt Gminy Smyków wykazał, że intencją lokalnego prawodawcy było całkowite wyeliminowanie z tych terenów obrotu i przechowywania substancji niebezpiecznych, a stały charakter tego procesu potwierdza sama Karta Informacyjna Przedsięwzięcia (KIP), określająca czas emisji ze zbiornika oleju opałowego na 8750 godzin w roku przy rocznym zużyciu wynoszącym 125 Mg. Co więcej, organ przypomniał, że sam pełnomocnik w uzupełnieniu wniosku zakwalifikował inwestycję jako instalację do naziemnego magazynowania kopalin, co potwierdza obecność trwałego komponentu magazynowego. W odniesieniu do kwestii wykorzystania destruktu asfaltowego, Wójt Gminy Smyków odnotował zapewnienia odwołującego, iż surowiec ten utraci status odpadu jeszcze poza terenem zakładu i trafi do wytwórni jako produkt, jednak uznał, że podnoszony argument nie wyczerpuje całej problematyki zgodności przedsięwzięcia z MPZP. Podsumowując, organ wskazał, że zarzuty odwołania sprowadzają się do odmiennej, korzystnej dla inwestora wykładni ustaleń MPZP i wybranych elementów KIP. Organ podtrzymał stanowisko, że wątpliwości wskazane w decyzji dotyczące zgodności planowanego przedsięwzięcia z § 30 ust. 3 MPZP nie zostały skutecznie usunięte przez odwołującego. Przeciwnie, dokumentacja inwestora potwierdza, że przedsięwzięcie obejmuje elementy paliwowe, magazynowe, technologiczne i materiałowe, które muszą być oceniane łącznie, a nie wybiórczo. Ponadto organ wskazał, że związanie ustaleniami planu wynikające z art. 80 ust. 2 ustawy ooś uniemożliwiało poprzestanie na ogólnym stwierdzeniu, iż teren AG dopuszcza funkcje produkcyjne, wobec czego wniósł o uznanie zarzutów odwołania (w tym naruszenia art. 59a ust. 3 pkt 1 oraz art. 80 ust. 2 ustawy ooś) za niezasadne.

Dokonując na podstawie art. 138 k.p.a. prawnej i merytorycznej oceny zasadności zaskarżonej decyzji, Samorządowe Kolegium Odwoławcze, po przeanalizowaniu akt sprawy, w aspekcie zarzutów odwołania zważyło, co następuje:

W ocenie Kolegium, decyzja organu I instancji zapadła przedwcześnie, z istotnym naruszeniem przepisów postępowania, bez wyjaśnienia, w wystarczającym zakresie, wszystkich istotnych okoliczności.

Materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy stanowią przepisy ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 670) - zwanej dalej "ustawą".

Zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przepis art. 73 ust.1 ww. ustawy stanowi, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

W rozpoznawanej sprawie, Stecol Corporation, z siedzibą w Chinach działająca poprzez Stecol Corporation Sp. z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w Warszawie, reprezentowana przez pełnomocnika - Pana [REDAKTOWANO] wystąpiła z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia polegającego na „posadowienie wytwórni mas bitumicznych dla kontraktu S74 na działce Nr 1050, obręb Miedzierza, gmina Smyków, powiat konecki, województwo świętokrzyskie”.

Planowane przedsięwzięcie polega na posadowieniu wytwórni mas bitumicznych o wydajności maksymalnej 240 MG/h i roboczej maksymalnej do 200 Mg/h **pracującej na potrzeby realizacji Kontraktu budowy drogi ekspresowej S74** na działce 1050, obręb Miedzierza. Jak wynika z akt sprawy teren, na którym ma być realizowane przedsięwzięcie zlokalizowany jest na obszarze wiejskim, w sąsiedztwie planowanej drogi ekspresowej S74. Działka nr 1050 jest w obszarze podlegającym ustaleniom Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego (Uchwała Nr 231/XXXV/2018). Analizowana działka położona jest na obszarach o zróżnicowanym położeniu: częściowo w strefie terenów zabudowy aktywności gospodarczej, a częściowo na terenach gruntów rolnych.

Jak wskazał inwestor, wytwórnia mas bitumicznych będzie znajdować się głównie na obszarze przeznaczonym pod aktywność gospodarczą.

Działalność będzie prowadzona wyłącznie w związku z budową drogi ekspresowej S74 i będzie ograniczona w czasie do okresu trwania kontraktu, tj. maksymalnie do końca 2029 r.

Dodatkowo z Karty Informacyjnej Przedsięwzięcia wiadomym jest, że proces produkcji masy bitumicznej związany jest z emisją zanieczyszczeń pyłowych (silosy mączki wapiennej, silosy pyłów węgla brunatnego, zespół otaczarki) i gazowych (zbiorniki bitumu, zbiornik otaczarek) do powietrza. Na działce przeznaczonej pod przedsięwzięcie zlokalizowane zostaną: zespół otaczarki, zaplecze biurowo-socjalne oraz laboratoryjne składające się z kontenerów, waga samochodowa, drogi dojazdowe, place postojowe i składowe w pobliżu zaplecza. Planuje się bieżące dostawy kruszyw w ilościach dostosowanych do przewidywanej masy bitumicznej.

Jak wskazano w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia instalacja masy bitumicznej o wydajności nominalnej do 200 MG/h służy do produkcji mieszanek asfaltowych do budowy drogi. Zespół wytwórni mas bitumicznych stanowi typową otaczarkę zasilaną palnikiem dwumediowym przystosowanym do zasilania olejem opałowym oraz pyłem węgla brunatnego. Instalacja składa się z zespołu otaczarki oraz urządzeń pomocniczych to jest zbiorników, silosów, taśmociągów. Dzięki wysokiemu stopniowi automatyzacji przebiegu i kontroli procesu wytwarzania mieszanki mineralno-asfaltowej jest ona bezpieczna dla środowiska oraz pracowników.

Ponadto podkreślono, że gospodarowanie odpadami będzie zgodne z wymaganiami ustawy o odpadach. Odpady będą magazynowane selektywnie i przekazywane będą wyłącznie uprawnionym odbiorcom posiadającym stosowne pozwolenia w zakresie zbierania bądź przetwarzania odpadów. Odpady niebezpieczne będą transportowane do odbiorców wyłącznie za pośrednictwem firm posiadających stosowny wpis w BDO. Sposób magazynowania odpadów ma być zgodny z wymaganiami rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności wniesionego środka odwoławczego, na wstępie wskazać należy, że kluczowe znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej

sprawy ma precyzyjne ustalenie charakteru oraz kwalifikacji prawnej planowanego przedsięwzięcia.

Jak wynika z akt sprawy, a w szczególności z przedłożonej przez pełnomocnika inwestora Karty Informacyjnej Przedsięwzięcia, wnioskowana inwestycja stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Wobec powyższego, jej realizacja bezwzględnie wymaga uprzedniego uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zgodnie z przepisami ustawy ooś.

We wniosku z dnia 12.08.2025 r. (uzupełnionym w dniu 19.09.2025 r.) o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pełnomocnik inwestora wskazał, że planowana inwestycja kwalifikuje się do przedsięwzięć wymienionych Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Przedmiotowe przedsięwzięcie obejmuje bowiem instalacje wymienione w:

- § 3 ust. 1 pkt 20 ww. rozporządzenia – tj. instalacje do produkcji mieszanek bitumicznych;
- § 3 ust. 1 pkt 37 ww. rozporządzenia – tj. instalacje do naziemnego magazynowania produktów naftowych oraz innych substancji lub mieszanin (niebędących produktami spożywczymi) w rozumieniu rozporządzenia nr 1907/2006, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 22, z wyłączeniem instalacji do magazynowania paliw na potrzeby gospodarstw domowych oraz zbiorników o małej pojemności.

Kolegium podkreśla, że wskazana wyżej kwalifikacja prawna nakładała na organ I instancji obowiązek dokonania szczególnie wnikliwej analizy technologii planowanego procesu produkcyjnego w kontekście lokalnych uwarunkowań planistycznych.

Kluczowym elementem tej oceny powinno być prawidłowe odcodowanie pojęć zawartych w Miejscowym Planie Zagospodarowania Przestrzennego (MPZP) i zestawienie ich z rzeczywistym, zadeklarowanym przez inwestora sposobem funkcjonowania instalacji.

W ocenie Kolegium, organ I instancji obowiązku tego nie dopełnił, co doprowadziło do przedwczesnego i wadliwego wydania decyzji odmownej.

Odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla wnioskowanego przedsięwzięcia jest możliwa wyłącznie w ustawowo określonych przypadkach, wymienionych w przepisach art. 80 ust. 1 pkt 1 ust. 2, art. 81 ust. 1 ust. 2 i ust. 3 ustawy.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla inwestycji strategicznych (art. 80 ust. 2a).

Z przywołanej regulacji bezspornie zatem wynika, że tryb postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która jest wymagana zarówno dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko jak i dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (art. 71 ust. 1 ustawy) uzależniony jest, poza wyjątkami określonymi w zdaniu drugim art. 80 ust. 2 ustawy, od podstawowego kryterium, jakim jest zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeśli został uchwalony.

Nadto, zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądowym, zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 29.06.2018 r. sygn. akt II SA/Kr 502/18). Także Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, w wyroku z dnia 16

września 2008 r. sygn. akt II OSK 1036/07 stwierdził, że realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Podstawowym kryterium przesądającym o możliwości wydania pozytywnej decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych jest zgodność lokalizacji zamierzonego przedsięwzięcia z postanowieniami planu zagospodarowania przestrzennego, co obliguje organ administracji w pierwszej kolejności do ustalenia, czy dla danego obszaru został opracowany i obowiązuje plan zagospodarowania przestrzennego, którego postanowieniami jest związany i które determinują treść decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych. Po stwierdzeniu sprzeczności zamierzonego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak jest podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, analizy i oceny wpływu danego przedsięwzięcia, czy też uzgodnień. W wyroku z dnia 27 września 2017 r. II SA/Gd 379/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wskazał cyt.; „W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że stwierdzenie braku zgodności z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako kryterium wykluczające możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zwalnia organ z konieczności dalszego prowadzenia postępowania wyjaśniającego, włącznie z brakiem konieczności zbiegania stanowisk organów opiniujących i uzgadniających. W takiej sytuacji organ uprawniony jest do wydania decyzji odmownej, bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanej działalności na środowisko”.

Restrykcja ta wynika wprost z kategorycznego brzmienia art. 80 ust. 2 ustawy, z treści którego wywieść należy, iż zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zwrócić przy tym należy uwagę, że ustawodawca wymaga w tym przypadku spełnienia warunku zgodności a nie innej jego postaci. Powyższe jest równoznaczne tezie, że jedynie stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem uprawnia organ do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów ustawy i a contrario brak takiej zgodności obliguje organ do wydania decyzji negatywnej. Zaakcentować bowiem trzeba, iż stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami (por. komentarz do art. 80 ustawy (w:) K. Gruszecki, Komentarz do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach o oddziaływania na środowisko). Podobne stanowisko wypracowało orzecznictwo na tle wcześniejszego analogicznego uregulowania zawartego w art. 56 ustawy Prawo ochrony środowiska (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 28 kwietnia 2010 r., sygn. akt II SA/Po 942/09, Lex nr 618725, wyrok WSA w Gdańsku z dnia 25 lutego 2009 r., sygn. akt II SA/Gd 851/08, Lex nr 519769, wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 16 października 2007 r., sygn. akt II SA/Rz 231/07, Lex nr 413505).

Ocena zgodności planowanej inwestycji z planem miejscowym wymaga szczegółowego ustalenia w jakiej jednostce planistycznej położona jest dana nieruchomość oraz analizy postanowień planu przewidzianych dla tej jednostki, przy czym miejscowy plan jako akt prawa miejscowego, podlega wykładni tak jak inne źródła prawa powszechnie obowiązującego. Wykładni postanowień planu należy przy tym dokonywać w pierwszej kolejności w oparciu o postanowienia zawarte w samym planie, jednocześnie wykładnia ta nie może być sprzeczna z normami prawa zawartymi w ustawach i rozporządzeniach. W przypadku, gdy plan miejscowy nie definiuje używanych w nim pojęć, wyjaśnienia tych pojęć należy poszukiwać w

obiektywnie obowiązującym prawie (por. wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2018r. sygn. akt. II OSK 81/17, LEX nr 2611463). Postanowienia planu jako, że kształtują wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania własności nieruchomości nie mogą być przy tym interpretowane w drodze wykładni rozszerzającej.

W rozpoznawanej sprawie kluczową jest kwestia oceny zgodności planowanej inwestycji z ustaleniami obowiązującego na tym terenie planu miejscowego.

Jak wynika z akt sprawy, dla terenu, na którym planowana jest realizacja ww. przedsięwzięcia obowiązują ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przyjętego Uchwałą Nr 231/XXXV/2018 Rady Gminy Smyków z dnia 20 września 2018 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Smyków, dla obszaru obejmującego część nieruchomości położonych w granicach obrębów Królewiec, Salata oraz Miedzierza zmienionej Uchwałą Nr 10/III/2018 z dnia 12 grudnia 2018 r. /Dz. Urz. Woj. Świąt. z 2019r. poz. 468/. W tym miejscu wskazać należy, że ww. Uchwała Nr 231/XXXV/2018 wraz ze zmianami wynikającymi z Uchwały Nr 10/III/2018 stanowi samodzielny zbiór ustaleń w zakresie zagospodarowania przestrzennego.

Rozpatrując sprawę w pierwszej kolejności, Kolegium zwraca uwagę na niedoprecyzowanie oraz wewnętrzne sprzeczności w określeniu rzeczywistych granic terenu planowanej inwestycji w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia, co uniemożliwia ocenę sprawy.

W treści Karty Informacyjnej Przedsięwzięcia inwestor wskazał bowiem, że wytwórnia mas bitumicznych (WMB) będzie zlokalizowana głównie na obszarze przeznaczonym w MPZP pod aktywność gospodarczą, a przedmiotowa działka nr 1050 ma się częściowo znaleźć na terenie objętym decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (ZRID) dla budowy drogi ekspresowej S74. Zgodnie z opisem inwestora, decyzją tą zostaną podzielone działki, na których ma powstać infrastruktura, natomiast sama wytwórnia mas bitumicznych zostanie posadowiona na tej części działki nr 1050, która pozostanie poza liniami rozgraniczającymi decyzji ZRID.

Jednakże analizując treść opisu zawartego w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia na stronie 6 i konfrontując go ze zdjęciem zamieszczonym w tejże karcie na stronie 7, stwierdzić należy występowanie wewnętrznej sprzeczności tego dokumentu. Wskazana na mapie kolorem czerwonym linia, przedstawiająca granicę terenu planowanej WMB, została zlokalizowana w północno-wschodniej części działki, co zaprzecza opisowi tekstowemu KIP.

Jak wynika z zestawienia linii rozgraniczających teren inwestycji oraz fragmentu rysunku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przedstawiającego granice jednostek strukturalnych, teren inwestycji znajduje się na obszarze oznaczonym w planie symbolem AG oraz R, a zatem teren inwestycji obejmuje również tereny rolne (R).

Nadto, Kolegium zauważa wewnętrzną niespójność między liniami rozgraniczającymi teren inwestycji oznaczonych kolorem czerwonym w KIP a liniami rozgraniczającymi teren wnioskowanej inwestycji oznaczonych również kolorem czerwonym - na mapie zasadniczej dołączonej do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia.

W takich okolicznościach sprawy, w ocenie Kolegium, organ I instancji wydał zaskarżoną decyzję odmowną na podstawie niespójnego i wewnętrznie sprzecznego materiału dowodowego, bez uprzedniego wezwania inwestora do jednoznacznego wyjaśnienia i wskazania w KIP, w jakich dokładnie granicach i na jakiej części działki nr 1050 (wobec jej planowanego podziału decyzją ZRID) ma zostać posadowiona wytwórnia mas bitumicznych.

Powyższe uniemożliwia to prawidłową i bezsporną ocenę Kolegium co do zgodności zamierzenia z ograniczeniami planistycznymi, w tym z § 30 ust. 3 MPZP.

Zaniechanie wyjaśnienia tak kluczowych rozbieżności geodezyjno-przestrzennych stanowi naruszenie zasad prawdy obiektywnej oraz swobodnej oceny dowodów wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a., co obliguje Kolegium do uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia w celu przeprowadzenia rzetelnego postępowania wyjaśniającego.

Zgodnie z § 30 ust. 1 ww. Uchwały Nr 231/XXXV/2018 ze zm., wyznacza się tereny aktywności gospodarczej, oznaczone na rysunkach planu symbolami AG.1, AG.2, AG.3, AG.4, AG.5, AG.6, AG.7, AG.8, AG.9, AG.10 i AG.11, z podstawowym przeznaczeniem pod lokalizację obiektów produkcyjnych, usługowych, usługowo-handlowych oraz składowo-magazynowych wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą. W myśl ust. 3 § 30 uchwały wskazuje się, iż w terenach o których mowa w ust. 1, wyklucza się lokalizację obiektów i instalacji do wytwarzania, przetwarzania bądź składowania odpadów oraz paliw płynnych, obiektów i instalacji odzysku, unieszkodliwiania bądź utylizacji odpadów, składowisk odpadów, obiektów oraz zakładów hodowli i uboju zwierząt, a także obiektów, instalacji i zakładów przetwórstwa produktu pochodzenia roślinnego oraz zwierzęcego.

Z kolei zgodnie z § 33 ust. 1 uchwały, wyznacza się tereny gruntów rolnych, oznaczonych na rysunkach planu symbolami R.1, R.2, R.3, R.4, R.5, R.6, R.7, R.8, R.9, R.11, R.12, R.13, R.14, R.15, R.16, R.17 z podstawowym przeznaczeniem pod uprawy rolne, sadownicze, hodowlane oraz łąki i pastwiska. W ust. 2 § 33 określono przeznaczenie dopuszczalne – lokalizacja dróg dojazdowych do pól; sieciowych, podziemnych i naziemnych elementów infrastruktury technicznej, związanych z obsługą ludności i rolnictwa; dopuszcza się realizację ścieżek pieszych i rowerowych, zachowując warunki przepisów odrębnych. Zgodnie natomiast z ust. 3 § 33 na terenie gruntów rolnych obowiązuje zakaz lokalizacji zabudowy kubaturowej oraz składowisk odpadów z zastrzeżeniem ust. 2 i 4.

W związku z powyższym, dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy fundamentalne znaczenie ma precyzyjne określenie i jednoznaczne ustalenie rzeczywistych granic terenu planowanej inwestycji oraz poszczególnych jej elementów na działce nr 1050.

W świetle ugruntowanego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, postanowienia planu miejscowego wprowadzające zakazy lub ograniczenia w dysponowaniu nieruchomością muszą być interpretowane w sposób ściśle literalny, a stosowanie wykładni rozszerzającej na niekorzyść inwestora jest niedopuszczalne (por. wyrok NSA z dnia 22 listopada 2023 r., sygn. akt II OSK 1421/21).

Analizując kwestie zgodności planowanej inwestycji na terenie aktywności gospodarczej AG.10, Kolegium ocenia, że organ I instancji dokonał bezpodstawnie rozszerzającej wykładni przepisów planu miejscowego.

Organ I instancji wywiódł bowiem niezgodność inwestycji z planem miejscowym poprzez błędne utożsamienie pojęcia „magazynowania” surowców niezbędnych do produkcji z zakazem „składowania”, o którym mowa w § 30 ust. 3 pkt 1 Uchwały Nr 231/XXXV/2018 ze zm.

Z treści przedłożonej przez inwestora dokumentacji (KIP) jednoznacznie wynika, że proces technologiczny wytwórni mas bitumicznych zakłada czasowe **magazynowanie** (przechowywanie) komponentów takich jak destrukta asfaltowy czy paliwa płynne do zasilania palników otaczarki. Przechowywanie to ma charakter wyłącznie przejściowy i służy zabezpieczeniu ciągłości bieżącej produkcji. Inwestycja nie obejmuje natomiast budowy obiektów ani instalacji do **składowania** paliw płynnych czy odpadów, które to pojęcie odnosi się do działalności o charakterze trwałym, polegającej na ostatecznym deponowaniu substancji (np. w bazach o charakterze hurtowym czy strategicznym). W Karcie tej podkreślono jednocześnie, że wytwórnia mieszanek mineralno-asfaltowych została opracowana ze szczególnym uwzględnieniem wymogów środowiska. Głównym paliwem będzie pył węgla

brunatnego, a paliwem uzupełniającym będzie olej opałowy lekki, który magazynowany będzie w zbiorniku dwupłaszczowym o pojemności 5000 l. Z kolei pył węgla brunatnego magazynowany będzie w specjalnym zbiorniku pionowym o pojemności 120 m³ i wysokości 18,5 m. Silos pyłu jest wyposażony w system zabezpieczenia przed przepełnieniem.

W ocenie Kolegium, stwierdzenie organu I instancji zawarte w zaskarżonej decyzji, że czasowe przechowywanie surowców na potrzeby własne instalacji jest tożsame z ich składowaniem, stoi w wyraźnej sprzeczności z ugruntowaną i jednolitą linią orzecniczą sądów administracyjnych. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 maja 2024 r. (sygn. akt III OSK 1895/22), pojęcie **składowania odpadów** oznacza nieograniczone czasowo umiejscowienie odpadów w danym miejscu, a więc ich pozostawienie o trwałym charakterze, wynikające z braku woli ich dalszego przetwarzania. Z kolei w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 19 września 2025 r. (sygn. akt II SA/Gl 543/25) wprost podkreślono, że w procesach planistycznych należy wyraźnie rozróżniać pojęcia gospodarowania, magazynowania oraz składowania odpadów. Tożsamy pogląd wyraził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 kwietnia 2025 r. (sygn. akt II SA/Łd 950/24), wskazując, że **tymczasowe magazynowanie i gromadzenie komponentów przed ich transportem lub wykorzystaniem w cyklu produkcyjnym stanowi zupełnie inny proces technologiczny i prawny niż składowanie, w związku z czym zakazów dotyczących składowania nie można w drodze wykładni rozszerzać na procesy magazynowe.**

Skoro ww. Uchwała Rady Gminy Smyków w § 30 ust. 3 pkt 1 wprost wykluczyła jedynie lokalizację obiektów i instalacji do „składowania” paliw płynnych, w ocenie Kolegium, organ I instancji nie miał podstaw prawnych, by zakaz ten rozciągać na technologiczne magazynowanie surowców na potrzeby własne zakładu produkcyjnego, którego realizację na terenie AG.10 wprost dopuszcza § 30 ust. 1 uchwały.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż przedmiotowa inwestycja jest inwestycją tymczasową, służącą do budowy drogi S74. Jak wskazał pełnomocnik inwestora, w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia, po wykonaniu nawierzchni drogi, wytwórnia wraz z całą infrastrukturą, zostanie zdemontowana i przewieziona w inne miejsce, a teren zostanie doprowadzony do stanu pierwotnego. Kwestia ta została całkowicie pominięta przez organ, który nie uwzględnił jej stosownie w treści zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do argumentacji organu I instancji zawartej w piśmie z dnia 08.07.2026 r. dotyczącej wykorzystania destruktu asfaltowego, zauważyć należy, że organ I instancji – mimo odnotowania zapewnień odwołującego o utracie przez ten surowiec statusu odpadu – uznał ten fakt za niewystarczający do oceny zgodności inwestycji z MPZP. Tymczasem podkreślić należy, iż zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem administracyjnym destruktu asfaltowy, którego wytwórca nie ma zamiaru się pozbywać i który może wykorzystać zgodnie z jego przeznaczeniem, nie jest odpadem, lecz produktem ubocznym, a zatem nie podlega regulacji dotyczącej pozbywania się odpadów, o której mowa w ustawie o odpadach. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 17 grudnia 2019 r. (sygn. II SA/Wr 725/19) destruktu asfaltowy (frezowina) nie stanowi odpadu, jeśli jest wykorzystywany przez posiadacza do działalności w zakresie budowy lub remontu dróg. Surowiec ten jest bowiem materiałem stosowanym w zamkniętym procesie budowlanym, w szczególności jako składnik do wytwarzania mieszanek różnego rodzaju warstw konstrukcyjnych nawierzchni drogowych. W konsekwencji posiadacz tego produktu, używający go zgodnie z przeznaczeniem w procesie budowlanym, nie może być uznany za posiadacza odpadu, co potwierdza również wyrok WSA w Krakowie z dnia 29 września 2021 r. sygn. akt II SA/Kr 709/21, czy wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 13 lutego 2020 r. (sygn. II SA/Wr 491/19).

Mając na uwadze powyższe, organ I instancji bezpodstawnie ocenił, że system dodawania destruktu do mieszalnika, obejmujący dozator, taśmociąg, elewator, zbiornik buforowy, wagę taśmową, rynny oraz inne komponenty technologiczne opisane w KIP wymaga szerszej oceny w świetle § 30 ust. 3 planu zagospodarowania przestrzennego, ponieważ plan wyklucza na terenach AG określone kategorie obiektów i instalacji związanych z odpadami, a KIP zawiera rozbudowany opis strumieni materiałowych, pyłów, nadwyżek pyłu własnego i surowców powstających lub wykorzystywanych w procesie technologicznym. Kolegium zauważa, że organ I instancji poprzestał jedynie na zasygnalizowaniu tej konieczności, całkowicie pomijając przeprowadzenie wspomnianej własnej oceny w treści zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zaprezentowane przez organ stanowisko, choć dotyka istotnych elementów technologicznych, nie zostało jednak poddane prawidłowej i pełnej analizie prawnej w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Spostrzeżenie to jest o tyle istotne, że jak już wyżej wspomniano, sam wnioskodawca w Karcie Informacyjnej Przedsięwzięcia wprost wskazał, iż gospodarowanie odpadami będzie realizowane, zgodnie z wymogami ustawy o odpadach. Odpady będą magazynowane okresowo w sposób selektywny, a następnie przekazywane wyłącznie uprawnionym odbiorcom, posiadającym stosowne zezwolenia w zakresie zbierania bądź przetwarzania odpadów. Z kolei odpady niebezpieczne będą transportowane do odbiorców za pośrednictwem podmiotów posiadających wymagany wpis do rejestru BDO. Sam sposób magazynowania odpadów ma spełniać wymagania rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów.

W ocenie Kolegium, przytoczone deklaracje inwestora obligowały organ I instancji do przeprowadzenia szczegółowej i zindywidualizowanej analizy tych zapisów w kontekście zakazów wynikających z § 30 ust. 3 MPZP. Organ I instancji poprzestał jednak na ogólnym stwierdzeniu, nie badając, czy opisany w KIP sposób i charakter magazynowania odpadów oraz logistyka ich odbioru wyczerpują znamiona „obiektów i instalacji związanych z odpadami”, których lokalizacja na terenach AG jest przez plan miejscowy zakazana. Samo odnotowanie tego faktu, bez odniesienia go do przepisów prawa miejscowego, czyni zaskarżoną decyzję przedwczesną i wydaną z rażącym naruszeniem art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 107 § 3 Kpa.

Dodatkowo wskazać należy, iż w realiach niniejszej sprawy organ I instancji poprzestał na powierzchownej ocenie przeznaczenia terenu, pomijając fakt, że wnioskowana wytwórnia mas bitumicznych ma powstać i funkcjonować wyłącznie czasowo, w bezpośrednim związku z realizacją celu publicznego, jakim jest budowa drogi ekspresowej S74.

Zaniechanie przez organ dokładnego doprecyzowania granic terenu inwestycji, wyjaśnienia spornych pojęć planistycznych oraz zignorowanie specyfiki i ram czasowych przedsięwzięcia doprowadziło do sytuacji, w której kluczowa przesłanka z art. 80 ust. 2 ustawy o oś nie została, w sposób prawidłowy i wyczerpujący zbadana.

Podkreślić w tym miejscu należy, że stosownie do art. 7 k.p.a., organ administracji winien podejmować wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, zaś zgodnie z art. 77 § 1 k.p.a. obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przez rozpatrzenie całego materiału dowodowego należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak i uwzględnienie wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów, a mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ocena dowodów powinna być dokonana na podstawie całego zebranego materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.). Organ administracyjny jest więc zobowiązany na podstawie przytoczonych przepisów do podjęcia wszelkich niezbędnych czynności proceduralnych w celu zebrania pełnego materiału dowodowego, dopiero bowiem wówczas może ocenić, czy dana okoliczność została wyjaśniona i udowodniona. Nadto stosownie do art. 9 k.p.a., organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i

wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Organy czuwają nad tym, aby strony i inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu niezajomości prawa, i w tym celu udzielają im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek.

Organ I instancji wydał bowiem decyzję odmawiającą pełnomocnikowi wnioskodawcy wydania, na jego żądanie, wnioskowanej decyzji bez uprzedniego wskazania jemu, na podstawie art. 79a k.p.a., przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wydania decyzji spełnione a co, w konsekwencji, skutkowało wydaniem dla strony decyzji niezgodnej z jego żądaniem.

Takie działanie organu I instancji istotnie narusza treść przepisu art.79a k.p.a.

Przepis ten stanowi, co następuje:

§ 1. W postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony. Przepisy art. 10 § 2 i 3 stosuje się.

§ 2. W terminie wyznaczonym na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1, w tym m.in. np. udokumentowanie zgodności planowanej inwestycji z ustaleniami obowiązującego planu miejscowego, przedstawienie rozwiązań logistyczno - technicznych dokumentujących brak naruszenia zakazów wynikających z ustaleń planu miejscowego i inne.

Mając na uwadze powyższe, stosownie do przepisu art. 138 § 2 k.p.a. Kolegium Odwoławcze stwierdza, że zaskarżoną decyzję organu I instancji, jako wydaną przedwcześnie i z naruszeniem przepisów postępowania należało uchylić w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia temu organowi.

Jednocześnie podnieść należy, że na wynik sprawy nie może mieć wpływu występująca w niniejszej sprawie kwestia protestu społeczności lokalnej, która nie zgadza się na prowadzenie wnioskowanej działalności, podnosząc kwestie nadmiernego jej negatywnego oddziaływania. Przepisy ustawy ooś nie uzależniają bowiem możliwości wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach od wystąpienia sprzeciwu społecznego.

Odnosząc się do zarzutów odwołania zważyć należy, iż Kolegium odniosło się do nich stosownie w uzasadnieniu niniejszej decyzji. Jednocześnie Kolegium wyjaśnia, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do ponownego zastosowania art. 136 § 1 k.p.a. Przepis ten uprawnia organ odwoławczy jedynie do przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego. W rozpoznawanej sprawie organ I instancji, skupiając się na błędnej interpretacji planu miejscowego, nie przeprowadził w wystarczającym zakresie merytorycznej oceny wpływu inwestycji na środowisko. Uzupełnienie tej kwestii przez Kolegium nie stanowiłoby „uzupełnienia” dowodów, lecz oznaczałoby całkowite przejęcie roli organu I instancji. To z kolei doprowadziłoby do rażącego naruszenia wyrażonej w art. 15 k.p.a. zasady dwuinstancyjności, odbierając stronom prawo do kwestionowania ustaleń faktycznych, w drodze odwołania.

Biorąc pod uwagę podniesione wyżej okoliczności, orzeczono jak w osnowie niniejszej decyzji.

Decyzja ta jest ostateczna.

Jeżeli strona uzna, że decyzja ta narusza prawo, może wnieść sprzeciw (z podaniem daty i nr decyzji) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, ul. Prosta 10, w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach, Al. IX Wieków Kielc 3, 25-516 Kielce. W przypadku wniesienia sprzeciwu, od sprzeciwu należy uiścić wpis stały w kwocie 100,00 zł. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy właściwego sądu administracyjnego, jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych. Strona może zwrócić się do Sądu z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek składa się na urzędowym formularzu, które udostępnione są nieodpłatnie w budynkach Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych. Wzory urzędowych formularzy udostępnione są ponadto w Biuletynie Informacji Publicznej Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych. Jeżeli wniosek o przyznanie prawa pomocy nie został złożony przez stronę na urzędowym formularzu, Sąd przesyła stronie formularz w celu jego wypełnienia.

**Dokument wydany w postaci elektronicznej i opatrzony kwalifikowanymi
podpisami elektronicznymi składu orzekającego.**

Otrzymują:

1. Wójt Gminy Smyków + obwieszczenia
2. strony wg odrębnego wykazu
3. a/a

Zgodnie z art. 13 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r. (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach informuje, iż:

1) Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest:

Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach z siedzibą Al. IX Wieków Kielc 3, 25-516 Kielce.

2) Administrator wyznaczył inspektora ochrony danych, z którym można skontaktować się poprzez email: iod@kom-pro.pl w każdej sprawie dotyczącej przetwarzania danych osobowych.

3) Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu realizacji ustawowych zadań Samorządowego Kolegium Odwoławczego na podstawie:

- Art. 6 ust. 1 lit. c ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
- Art. 9 ust. 1 lit. g ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
- art. 1 oraz art. 2. ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych.

4) Pani/Pana dane osobowe będą przekazywane wyłącznie podmiotom uprawnionym do uzyskania danych osobowych na podstawie przepisów prawa lub zawartych umów (operatorzy pocztowi, usługi IT).

5) Pani/Pana dane osobowe przechowywane będą w czasie określonym przepisami prawa, zgodnie z instrukcją kancelaryjną obowiązującą u Administratora.

6) Posiada Pani/Pan prawo żądania od Administratora dostępu do danych osobowych, prawo do ich sprostowania, usunięcia lub ograniczenia przetwarzania, prawo do wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania, prawo do przenoszenia danych, prawo do cofnięcia zgody w dowolnym momencie, jeżeli przepisy prawa nie stanowią inaczej.

7) Przysługuje Pani/Panu także prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego zajmującego się ochroną danych osobowych.

8) Podanie danych osobowych w zakresie wymaganym ustawodawstwem jest obligatoryjne.